УДК 619:615.322:633/635

ЧАЛАПЧІЙ Н.В.,студ. 3 курсу
Науковий керівник – **ПІДБОРСЬКАР.В.**, канд. вет. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ФАРМАКОЛОГІЧНІ ВЛАСТИВОСТІ ЧАСНИКУ ГОРОДНЬОГО

Часник городній (Allium sativum) – одна з найдавніших культивованих рослин, батьківщиною якого є Центральна Азія. Уперше про цю рослину згадується в Єгипті більше 5000 років тому. Єгиптяни захоплювалися властивостями часнику, й вірили, що він зміцнює тіло, захищає від хвороб. Існує легенда у якій йдеться про те, що раби при будівництві пірамід їли часник, щоб відганяти комах. Солдати в Древній Греції вживали часник перед боєм, що надавало їм сил і збільшувало шанси на перемогу.

Проведені дослідження щодо лікувальних властивостей часнику та доведено, що він перешкоджає розвитку ракових захворювань, стимулює роботу печінки, сприяє розширенню периферичних і коронарних судин, поліпшує кровообіг, перешкоджає утворенню тромбів, знижує рівень холестерину. Крім того, часник городній стимулює виділення шлункового соку і жовчі, посилює перистальтику кишечнику, знижує шкідливу і сприяє розвитку нормальної кишкової флори, підвищує діурез, сприяє розрідженню густих мокрот при бронхітах, підвищує статеву активність.

Перорально застосовують часник при відсутності апетиту, порушенні травлення, катарі шлунка і кишечника (особливо інфекційного походження), атеросклерозі. Також часник вважається добрим профілактичним засобом від цинги, грипу, дизентерії і тифу. Позитивний ефект одержано за лікування часником свинцевих отруєнь. Існують достовірні статистичні дані й про те, що в країнах, де часник систематично вживають у їжу, відносно низька захворюваність на рак.

Фармацевтична промисловість випускає препарати часнику у формі таблеток, капсул, драже, настойок. Препарат ”Алохол“, до складу якого входить сухий екстракт часнику, застосовують при хронічному гепатиті, холангіті, холециститі і хронічному атонічному запорі. Препарати ”Алісат“, ”Алікор“, ”Карінат“, в основу яких входить часничний порошок використовують як бактерицидний та противірусний засіб, при хворобах серцево-судинної системи. Настойку часнику призначають всередину для пригнічення процесів гниття і бродіння в кишечнику, при атонії кишечника і колітах, при гіпертонії і атеросклерозі.

Розтерті на кашку цибулини часнику використовують для лікування гнійних ран, мікозів, корости, гніздової плішивості, себореї голови, для стимулювання росту волосся, для інгаляцій з метою профілактики грипу.

Однак, слід зазначити, що свіжий часник має місцево-подразнюючі властивості, а виготовлені з нього препарати протипоказані при захворюваннях нирок та жовчо-кам’яній хворобі.

УДК 619:616.993.192.66:636.7

ЗУБАРЕВА В.В., студентка 5 курсу
Науковий керівник – **СОЛОВЙОВА Л.М.,** канд. вет. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ЕПІЗООТОЛОГІЧНИЙ ПРОЯВ ДЕМОДЕКОЗУ СОБАК

Демодекоз є одним з найпоширеніших акарозів серед собак. Хвороба має здебільшого хронічний перебіг та важко піддається лікуванню, тому завдає значних збитків. Уражені кліщами собаки є джерелом поширення збудників та бактеріальної мікрофлори.

Тому вивчення епізоотологічного прояву демодекозу, як одного із показників комплексної діагностики даного захворювання, є актуальним.

Мета роботи полягала у вивченні епізоотологічного прояву демодекозу собак (за даними дільничної ветлікарні Ленінського району м. Миколаїв).

Матеріалом для досліджень слугували 43 собаки, уражених збудниками демодекозу, які надходили у 2010–2011 рр. на амбулаторний прийом у дільничну ветлікарню Ленінського району м. Миколаїв.

Методи дослідження: комплексний епізоотологічний (питома вага демодекозу у загальній заразній патології собак, сприйнятливість собак до збудника демодекозу в залежності від віку, статі і породи).

За даними «Журналу реєстрації хворих тварин» за останні 2 роки серед паразитарних захворювань дільничної ветлікарні Ленінського району м. Миколаїв найчастіше реєстрували саркоптоз (31 %), 26,2 % складали гельмінтозні захворювання, 20,0 % – бабезіоз. Питома вага демодекозу становила 10,6 %, отодектоз складав 8,0 % і 4,2 % – еймеріоз.

Питома вага демодекозу собак у загальній захворюваності на акарози в м. Миколаїв складала 21,5 %.

При оцінці епізоотичної ситуації також ми відмітили, що на демодекоз хворіли собаки різних вікових і статевих груп. Із 43 хворих собак 19 мали вік 1–2 роки (44,19 %), 10 – від 6 місяців до 1 року (23,26 %), 8 собак 2–4 роки (18,6 %) і 6 – старше 4 років (13,95 %).

Самки склали 53,5 %, самці – 46,5 %.

Ми відмітили також, що собаки різних порід не в однаковій мірі сприйнятливі до збудника демодекозу.

Так, найбільш сприйнятливими виявилися собаки порід боксер (23,26 %), доберман-пінчер (20,93 %), французький бульдог (13,95 %), стафордширський тер'єр (9,3 %), німецька вівчарка (9,3 %), підбультер'єр (6,98 %), ротвейлер (4,65%).

Отже, частіше хворіли короткошерстні.

У собак, хворих на демодекоз, реєструвалося 2 піки захворюваності: I – в березні-квітні; II – в жовтні-листопаді.

Отже, демодекоз собак є розповсюдженим захворюванням, і для постановки діагнозу необхідно застосувати клінічні та лабораторні методи діагностики.

УДК 619:616.995.1–036/.08:636.4

ЧУЧМАН І.О., студент 5 курсу
Науковий керівник – **СОЛОВЙОВА Л.М.,** канд. вет. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ЛІКУВАННЯ ТРИХУРОЗУ СВИНЕЙ

Трихуроз свиней розповсюджений у всіх областях України і наносить значні економічні збитки. Жива маса інвазованих тварин складає лише 50–60 % маси здорових. Крім цього, інвазія послаблює імунну систему, сприяє виникненню різних захворювань заразної та незаразної етіології. Тому є актуальним і ставиться на перше місце заходів боротьби з трихурозом свиней раціональна етіотропна терапія – використання антигельмінтних препаратів.

Метою даної роботи було вивчення антигельмінтних властивостей фензолу 22 % та івермектину 1 % за трихурозу свиней.

Матеріалом для досліджень були підсвинки 2–4-місячного віку, спонтанно інвазовані трихурисами. З цією метою сформували 3 групи свиней (1 контрольну та 2 дослідні) по 10 голів у кожній.

Тваринам першої дослідної групи використовували фензол 22 % в дозі 136 мг/кг. Препарат використовували дворазово, груповим методом.

Тваринам другої дослідної групи вводили івермектин підшкірно, з внутрішньої поверхні стегна у дозі 1 мл на 33 кг живої маси одноразово.

Відібрані проби фекалій досліджували комбінованим методом Дарлінга, стандартизованим Г.О. Котельниковим та В.М. Хрєновим.

Антигельмінтну ефективність фензолу 22 % та івермектину 1 % визначали на 12-й день після дегельмінтизації.

Оцінку ефективності випробуваних препаратів здійснювали ще і за рівнем середньодобових приростів (зважування проводили на початку досліду та через 30 днів).

За результатами гельмінтологічних досліджень тварини усіх трьох груп були на 100 % інвазовані трихурисами. Інтенсивність інвазії становила 15,8±2,0 екз. яєць у першій дослідній групі; 16,9±5,3 – у другій та 17,7±5,9 екземплярів яєць в контрольній групі в середньому у трьох краплинах флотаційної рідини.